

Tisztelt Gyászoló Család! Gyászoló Közösség!

Szomorú esemény miatt jöttünk ma ebbe a templomba, ebbe a temetőbe.

Egy olyan ember hagyott el bennünket, aki 24 éven keresztül szolgálta településünket.

Lénárt János hosszú betegség után, életének 67. évében, ez év január 8-án hajnalban, felesége Marika kezei között hajtotta fejét örök álmra.

Azért gyűltünk most össze, hogy lerójuk tiszteletünket, és elköszönjük Diósjenő utolsó tanácselnökétől és egyben első polgármesterétől.

Ő az, akiért ma a harang szól, akire emlékezünk, akit elkísérünk utolsó útjára.

A gyászoló családtól kapott információk alapján tekintsük át életútját, és érzéseit a település élén eltöltött időszakról.

János 1967 augusztusában kötött házasságot feleségével, Marikával, ettől kezdve volt Diósjenő lakója. Házasságukból két fiúgyermek született, akiket nagyon szeretett, és büszke volt rájuk.

Ideköltözése óta szinte mindvégig vezetői beosztásban dolgozott. Diósjenőn tevékenységét a helyi termelő szövetkezetben kezdte, majd 1980-tól pedig a falu vezetésének élén folytatta.

Hamar beilleszkedett ebbe a közösségbe, el is fogadták, és sok barátot szerzett.

Szerette a sportot, futballozott és a sportegyesület elnökeként is tevékenykedett.

Annak ellenére, hogy nem falunk szülöttje volt, otthonának tekintette Diósjenőt. Magabiztos, lendületes emberként ismerték meg.

Maga és az emberekbe vetett hite miatt tartott ki sok minden mellett. Mindig megfontoltan, szívből döntött, dacolva akár a világgal is, hogy sikerülnie kell annak, amibe belekezdett.

„Szikla volt, nála a szó kőbe vésett”

Határozott, tekintélyt parancsoló vezető volt, de mind e mellett igazságos, és következetes.

Mindig a megvalósítható célokért, a fejlődésért dolgozott. Mindenhol határozottan képviselte a település érdekeit. Bizott a lakosság többségének erejében, munkatársai, a képviselő-testület, a hivatali kollégák, intézmények dolgozói kitartásában, eredményességében.

Talán túl realista volt!? Sosem keverte össze a valóságot az álmvilággal. A lehetőségek tárházából mindig csak az elérhető célok motiválták. Az álmvilág csak az emberekbe vetett hitét szötte át, ezért nem volt ritka életében a csalódás. De tudta, hogy a falu vezetője megosztó személyiség. Azzal is tisztában volt, hogy mindenkinek nem tud eleget tenni. Mégis erősen hitt abban, hogy amit tesz, az előre visz, és a sok munka, a példamutatás meghozza gyümölcsét.

Szerencsésnek mondhatja magát, mert munkássága alatt annyi kihívással találkozott, ami másnak ritkán adatik meg. Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy ennyi lehetőséget kapott az élettől és élni is tudott vele.

A település nagyarányú infrastrukturális fejlődése, a falu élén eltöltött 24 éves vezetői tevékenységének időszakára esett. A sikeréhez nagyban hozzájárult, hogy tervei találkoztak a

közösség akaratával. Neki köszönhetően valósultak meg a nagy beruházások: víz, gáz, szennyvíz, telefon bevezetése a településen.

Szintén az Ő tevékeny közreműködésének köszönhető az orvosi körök és a faluközpont, az üdülő-körzet kialakítása, a strand felújítása, sportpályák kialakítása, az iskola és óvoda bővítése, a falusi turizmus beindítása. Szintén az Ő időszaka alatt került fejlesztésre az Ifjúság út, Kámor út, Vasút út, Hegyalja és Börzsönyalja utak, felújításra a Börzsönyi, a József Attila és Dózsa György utak.

Lehetőségeihez mértén támogatta a fiatalok lakáshoz jutását is.

Jól használta ki az akkori időszak jobb gazdasági helyzetéből fakadó lehetőségeket.

Olyan feladatokat sikerült megoldania, amelyek az itt élő emberek életkörülményein, gondolkodásán – lokálpatriotizmusán – sokat javított, büszkén vallhatta magát Diósjenőinek. Szerette ezt a falut és az itt élő embereket. Sosem kérdezte meg, hogy kitől kapom ezt vissza?! Maga és a hite miatt tartott ki sok minden mellett. Az is igaz, hogy minden kemény döntése visszahullott rá! Mindenért meg kellett harcolnia, ami lassan felőrölte erejét. Diósjenő településből az itt élő emberekből a lehető legtöbbet és a legjobbat akarta kihozni, de vágyait, munkásságát derékba törte betegsége.

Azóta a napok lassan és fájdalmasan teltek számára. S mindez talán azért, mert Ő zárkózottá vált, mi viszont nem mertük felhívni, vagy felkeresni. Ha ezt megtesszük, lehet, hogy könnyebbé, elviselhetőbbé vált volna számára a fájdalom. Szeretett volna még élni, voltak még tervei. Szeretett volna még több időt eltölteni feleségével, gyermekeivel, édesanyjával, unokáival.

De a sors könyvében minden meg van írva: Isten így akarta, ennyi időt szabott ki számára, hogy álmait megvalósítsa.

Az emlékeket mind magával viszi, munkásságának nyomai viszont mementóként állnak településünkön, hogy reá emlékezzünk.

Diósjenő érdekében tett munkásságának elismeréseként, Diósjenő Önkormányzatának Képviselő-testülete 2011. december 19-én rendkívüli testületi ülés keretében úgy döntött, hogy Diósjenő díszpolgára címet és Diósjenő szolgálatáért emléklakettet adományoz számára.

Az elismeréseket János már csak otthonában, betegágyán tudta átvenni, de örülünk, hogy még életében adhattuk át és ezzel örömet szerezhettünk számára.

Életével, munkásságával kivívta az emberek megbecsülését, elismerését, tiszteletét. E tiszteletünk jeléül Diósjenő Önkormányzata saját halottjának tekinti Lénárt Jánost.

Az Önkormányzat Képviselő-testülete, a hivatal és intézmények dolgozói, a diósjenői civil szervezetek, a Rétsági Kistérség Többcélú Társulásának vezetői, az egykori polgármestertársai, a megyei előljárók és a magam nevében búcsúzom Lénárt Jánostól Diósjenő volt polgármestertől.

János! Isten legyen veled! Nyugodj békében!

Kérem a gyászoló családot, fogadja őszinte részvétünket!